

Sygn. akt XVI GC 2599/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 1.023,77 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 64,53 (sześćdziesiąt cztery 53/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

I. w pozostałej części powództwo oddala;

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 14,31 (czternaście 31/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XVI GC 2599/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 marca 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 1024,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na dochodzoną kwotę składają się zobowiązania pozwanej z tytułu świadczonych usług monitoringu. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia, płatnego zgodnie z wystawionymi fakturami. Wskazał, że dochodzona pozwem kwota dotyczy również nieuzasadnionych, nieodwołalnych przyjazdów grupy interwencyjnej oraz równowartość niezwróconej rzeczy w postaci nadajnika, użyczonego przez powoda pozwanemu (k. 3-6).

W dniu 31 marca 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 29).

W dniu 12 maja 2015 r. pozwany złożył sprzeciw zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu

sprzeciwu wskazano, że pozwana spółka nie posiada faktur na które powołuje się powód, a zatem usługi takie nie były wykonywane na rzecz pozwanego. Nadto wskazano, że termin zgłaszania wierzytelności wobec pozwanej spółki w likwidacji upłynął 11 marca 2015 r. (sprzeciw k.37-37v).

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2009 r. między (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako zleceniobiorcą a (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. reprezentowaną przez M. J. jako zleceniodawcę została zawarta umowa M./ (...). Na mocy umowy S. (...) jako zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia usług w postaci monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji w obiekcie, znajdującym się przy ulicy (...) w W..

Strony w par. 5 ust. 1. umowy ustaliły, że wynagrodzenie za monitorowanie i gotowość do podjęcia interwencji będzie uiszczane w formie abonamentu w kwocie 60 zł powiększonej każdorazowo o należny podatek VAT w wysokości 22%. Płatność ze strony spółki (...) miała następować co miesiąc, na podstawie faktury VAT.

Zgodnie z postanowieniem umowy spółce (...) miał zostać użyczony na czas realizacji umowy- nadajnik. Ponadto, strony w par. 5 ust. 1.3. umowy ustaliły, że w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, (...) sp. z o.o. będzie zobowiązany do udostępnienia lokalu w celu demontażu użyczonych jej urządzeń. W przypadku braku takiej możliwości, po stronie (...) sp. z o.o. sp. k. miało powstać uprawnienie do wystawienia spółce (...) faktury na kwotę równoważną wartości użyczonych urządzeń. (**dowód:** umowa nr (...) – k.16).

Następnie dnia 07 grudnia 2012 r. strony zawarły kolejną umowę M./ (...). Przedmiotem umowy było zobowiązanie S. (...) do pozostawania w gotowości do podjęcia interwencji na każdy odebrany sygnał alarmowy oraz monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego w obiekcie przy ulicy (...) w W..

Wysokość wynagrodzenia w formie abonamentu strony ustaliły na kwotę 50 zł, powiększoną każdorazowo o należny podatek VAT. Płatność ze strony spółki (...) miała następować zgodnie z otrzymaną fakturą nie później aniżeli w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania usługi. Strony zastrzegły, że wynagrodzenie obejmuje interwencję w przypadkach uzasadnionych, czyli istnienia rzeczywistego zagrożenia. W przypadku natomiast występowania nieuzasadnionych lub fałszywych alarmów, pierwsze dwa przyjazdy patroli interwencyjnych w miesiącu miałyby być bezpłatne natomiast każdy następny przyjazd był płatny w wysokości 30 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23%

(**dowód** : umowa nr (...) - k. 17).

W dniu 01 kwietnia 2014 r. S. (...) wystawiła spółce (...) Fakturę VAT nr (...) na kwotę 184,50 zł brutto w tytule wskazując, iż kwota ta należna jest tytułem nieuzasadnionego, nieodwołanego przyjazdu grupy interwencyjnej w miesiącu marcu 2014r.do w obiekcie przy ul. (...).

Następnie w dniu 1 września 2014 r. S. (...) wystawiła (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) na kwotę 369 zł również tytułem nieodwołanego, nieuzasadnionego przyjazdu grupy interwencyjnej w miesiącu sierpniu 2014 r. do obiektu przy ulicy (...). Tego samego dnia S. (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 61,50 zł tytułem abonamentu należnego zgodnie z umową M./ (...) z terminem płatności oznaczonym na dzień 15 września 2014 r.

W dniu 21 stycznia 2015 r. S. (...) wystawił kolejną fakturę VAT nr (...) na kwotę 369 zł tytułem obciążenia za uniemożliwienie udostępnienia demontażu nadajnika oraz dokonania jego zwrotu w obiekcie przy ulicy (...).

(**dowód:** faktury- k. 10, k.9, 8, 7).

Z uwagi na nieuiszczenie kwot wynikających z w.w faktur VAT, S. (...) w dniu 25 lutego 2015 r. wystosowała wezwanie przedprocesowe do zapłaty kwoty 1 023,77 zł adresowane do (...) sp. z o.o. Na wskazaną w wezwaniu kwotę składała się kwota należności głównej w wysokości 983,50 zł wraz z odsetkami w wysokości 40,27 zł

(**dowód** : wezwanie do zapłaty k. 11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 i 230 k.p.c.) oraz złożone w toku postępowania ww. dokumenty. Dokumenty prywatne złożone przez strony stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która dany dokument podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków A. K., M. J., M. B., P. N., B. K., A. Ż. z uwagi na fakt, iż zostali powołani na okoliczności nie mające znaczenia z punktu znaczenia rozstrzygnięcia sporu. Nie było bowiem konieczne przesłuchiwać wskazanych świadków na okoliczność niewykonania usługi przez powoda, gdyż powód i tak nie wykazał okoliczności wykonania usług za pomocą innych dostępnych mu środków procesowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne w niewielkim zakresie podlegało zasądzeniu w części.

Roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie powód wywodził z umów z dnia 28 lipca 2009 r., oraz 07 grudnia 2012 r. których przedmiot stanowiło świadczenie usług monitoringu sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowanie interwencji w lokalach kolejno przy ulicy (...) orz przy ulicy (...) w W..

W sprawie bezsporna była okoliczność zawarcia w.w umów. Pozwany kwestionował jednak zasadność dochodzonego roszczenia, podnosząc niewykazanie przez powoda wykonania usługi na rzecz pozwanego zgodnie z treścią powyższych umów. Nadto zarzucił, że strona pozwana nie dostarczyła do pozwanego faktur VAT, przedłożonych do akt sprawy, z których powód wywodzi roszczenie w wysokości wskazanej w pozwie. Pozwany podniósł również, że wobec likwidacji pozwanej spółki termin do zgłaszania wierzytelności upłynął z dniem 11 marca 2015 r. zgodnie z wezwaniem ogłoszonym w Monitorze Sądowym, skąd wywiódł, iż pozew w niniejszej sprawie nie powinien być zgłoszony po tej dacie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Każde twierdzenie strony powinno być poparte dowodami. Samo twierdzenie zaś nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak SN w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, „Wokanda” 2002, Nr 7-8, s. 44). Artykuł 6 k.c. ustanawia zatem podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przez fakty w rozumieniu art. 6 k.c. należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Nie ma więc większego znaczenia, czy są to okoliczności wskazujące na brak określonych zdarzeń, tzw. fakty negatywne, czy też okoliczności potwierdzające ich istnienie. Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów k.p.c., rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy to na powodzie spoczywał ciężar wykazania zasadności i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia.

Powód sprostał temu zadaniu w zakresie żądania kwoty wskazanej na fakturze VAT nr (...) tj. kwoty 61,50 zł tytułem abonamentu monitorowania i interwencji w miesiącu sierpniu 2014 r. należnego zgodnie z umową M./ (...). Źródłem żądanej kwoty jest zawarta umowa między stronami z dnia 07 lipca 2012 r., która została przedłożona przez powoda do na poparcie swoich twierdzeń. Stosownie do treści §5 powyższej umowy pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznego abonamentu w wysokości 50 zł wraz z należnym podatkiem VAT w wysokości 23%. Abonament ten płatny miał być zgodnie z otrzymaną fakturą VAT w terminie nie późniejszym niż do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania usługi przez powoda. Faktura nr (...) wystawiona w dniu 01 września 2014 r. wystawiona została 01 września 2014 r. i obejmowała abonament za miesiąc sierpień 2014 r. a więc w okresie obowiązywania wskazanej umowy. Ponadto pozwany nie kwestionował istnienia zobowiązania między stronami. Wobec braku przeciwdowodu należało uznać, iż umowa ta obowiązywała strony, co rodziło po stronie pozwanej uiszczenie miesięcznego wynagrodzenia w postaci abonamentu za usługi wskazane w treści umowy.

Stronie pozwanej należna zatem była kwota 61,50 zł wraz z naliczonymi odsetkami w wysokości 3,03 zł a więc kwota 64,53 zł tytułem nieopłaconego abonamentu.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Odnosząc się do pozostałej części żądania powoda, należy zauważyć, że składała się na nie kwota 369,00 zł wskazana na fakturze VAT nr (...) w której wskazano, iż należna jest ona tytułem obciążenia za uniemożliwienie udostępnienia lokalu demontażu nadajnika oraz dokonania jego zwrotu, w obiekcie przy ulicy (...) w W.. W tym miejscu należy zauważyć, że wprawdzie w przedłożonej umowie z dnia 28 lipca 2009 r., w §5 tej umowy, strony przewidziały obowiązek uiszczenia kwoty będącej równowartością użyczonego urządzenia w przypadku braku udostępnienia lokalu celem jego demontażu, jednak w tym przypadku samo przedstawienie faktury na tę okoliczność nie jest wystarczające dla wykazania zasadności dochodzonej kwoty. Powód nie udowodnił bowiem istnienia podstawy wskazanej na fakturze kwoty. W szczególności brak jest w przedłożonym materiale dowodowym wykazania prawdziwości powoływanej okoliczności. Nie wiadomo bowiem, czy powód rzeczywiście dokonywał prób demontażu nadajnika oraz czy strona ewentualnie podejmowane czynności uniemożliwiała. Powód nie przedstawił w tym zakresie żadnej dokumentacji podjętych czynności, jak również nie wnioskował o powołanie dowodu z zeznań świadków na tę okoliczność.

Kolejne kwoty składające się na żądanie główne w wysokości 369,00 zł oraz 184,50 zł wskazane kolejno na fakturze nr (...) oraz fakturze nr (...) zgodnie ze wskazaniem powoda należne były zgodnie z umową z dnia 07 grudnia 2012 r. tytułem nieuzasadnionego, nieodwołalnego przyjazdu grupy interwencyjnej w miesiącu sierpniu 2014r. oraz w miesiącu marcu 2014 r.

Również w tym zakresie powód nie przedstawił żadnych dowodów wykazujących istnienie podstawy dochodzonego roszczenia. Nie wykazano również w tym przypadku, czy powód zlecił wykonanie usługi we wskazanym okresie. Nadto zgodnie z treścią § 5 umowy z 07 grudnia 2012 r. w przypadku nieuzasadnionych lub fałszywych alarmów pierwsze dwa przyjazdy patroli interwencyjnych w miesiącu są bezpłatne, natomiast każdy następny przyjazd jest płatny w wysokości 30 zł. Strona powodowa nie wykazała, że zachodziły okoliczności wskazane treścią w.w postanowienia umowy. Również nie przedstawiono w tym zakresie dokumentacji, w zakresie dokumentowania interwencji, oznaczenia jednostki wzywającej jak również liczbę ewentualnych interwencji. Wobec tak wąskiego materiału dowodowego w ocenie Sądu roszczenie powoda we wskazanym zakresie, jako nieudowodnione podlegały oddaleniu.

Sąd pragnie odnieść się również do zarzutu pozwanego, iż wierzytelność dochodzona pozwem, z uwagi na postępowanie likwidacyjne pozwanej spółki, powinno być zgłoszona likwidatorowi, zgodnie z terminem wskazanym w Monitorze Sądowym, a więc do dnia 11 marca 2014 r. Należy podkreślić, iż obowiązek ogłoszenia o rozwiązaniu spółki i otwarciu likwidacji wraz z wezwaniem wierzycieli do zgłoszenia ich wierzytelności w terminie trzech miesięcy od dnia tego ogłoszenia wynika z treści art. 279 k.s.h. Warunkiem bowiem dla wykreślenia z rejestru spółki jest wypełnienie istniejących zobowiązań. Oznaczenie terminu do zgłaszania wierzytelności likwidatorowi stanowi

czynność techniczną, nie oznacza jednak wygaśnięcia istniejących a nie zgłoszonych wierzytelności. Nie ma mowy zatem o wyłączeniu drogi sądowej jako sposobu dochodzenia istniejących i wymagalnych zobowiązań. Z tej przyczyny zarzut strony pozwanej należało uznać za bezpodstawny.

Na uwzględnienie zasługiwało roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych, pozostających w związku z roszczeniem o zapłatę wynagrodzenia na podstawie umowy nr (...). Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zgodnie z żądaniem powoda zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 09 września 2015r.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd miał na względzie treść art. 100 zd. 2 k.p.c. i dokonał ich stosunkowego rozdzielenia. Pozwany przegrał sprawę w 6,30 %, natomiast powód w 93,70% i w takim też zakresie każdy z nich powinien ponieść koszty procesu. Na koszty procesu poniesione w jego toku przez strony złożyły się koszty poniesione przez powoda w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 30 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 180 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...). Łączne zatem koszty procesu wyniosły 227,00 zł.

Ponieważ pozwany powinien ponieść 6,30 % łącznych kosztów procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz pozwanego kwotę 14,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w pkt. III sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji wyroku.